

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 191 (XXXV) — Nr. 377

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 3 mai 2023

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
379. — Hotărâre privind actualizarea valorii de inventar pentru unele imobile aflate în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Afacerilor Interne — Inspectoratul pentru Situații de Urgență „General Magheru” al județului Vâlcea, precum și trecerea unor construcții din domeniul public al statului în domeniul privat al acestuia, pentru scoaterea din funcțiune, în vederea casării și, după caz, valorificării	2–3
384. — Hotărâre privind actualizarea valorii de inventar a unui imobil aflat în domeniul public al statului și în administrarea Consiliului Național pentru Studiarea Arhivelor Securității	4
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
424. — Decizie a directorului general al Administrației Naționale a Penitenciarelor pentru modificarea Deciziei directorului general al Administrației Naționale a Penitenciarelor nr. 488/2016 privind procedura de distribuire a materialelor destinate exercitării dreptului de petiționare și a dreptului la corespondență de către persoanele private de libertate aflate în locurile de deținere din subordinea Administrației Naționale a Penitenciarelor	5
1.373. — Ordin al ministrului sănătății pentru modificarea Ordinului ministrului sănătății nr. 1.244/2020 privind aprobarea Regulamentului pentru tratamentul intervențional al pacienților cu infarct miocardic acut și aprobarea Regulamentului pentru tratamentul urgențelor de chirurgie vasculară și urgențelor de chirurgie cardiovasculară în municipiul București	6
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 19 din 20 martie 2023 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală)	7–15

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind actualizarea valorii de inventar pentru unele imobile aflate în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Afacerilor Interne — Inspectoratul pentru Situații de Urgență „General Magheru” al județului Vâlcea, precum și trecerea unor construcții din domeniul public al statului în domeniul privat al acestuia, pentru scoaterea din funcțiune, în vederea casării și, după caz, valorificării

Având în vedere prevederile art. 21 și 22 din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003 privind reevaluarea și amortizarea activelor fixe aflate în patrimoniul instituțiilor publice, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 112/2000 pentru reglementarea procesului de scoatere din funcțiune, casare și valorificare a activelor corporale care alcătuiesc domeniul public al statului și al unităților administrativ-teritoriale, aprobată prin Legea nr. 246/2001,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 288 și art. 361 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă actualizarea valorii de inventar, ca urmare a reevaluării, a unor imobile aflate în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Afacerilor Interne — Inspectoratul pentru Situații de Urgență „General Magheru” al județului Vâlcea, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 1.

Art. 2. — Se aprobă trecerea din domeniul public al statului în domeniul privat al acestuia, pentru scoaterea din funcțiune, în vederea casării și, după caz, valorificării, a unor construcții aflate în administrarea Ministerului Afacerilor Interne — Inspectoratul

pentru Situații de Urgență „General Magheru” al județului Vâlcea, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 2.

Art. 3. — Ministerul Afacerilor Interne își va actualiza în mod corespunzător datele din evidența cantitativ-valorică și, împreună cu Ministerul Finanțelor, va opera modificarea anexei nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 4. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE-IONEL CIUCĂ

Contrasemnează:
p. Ministrul afacerilor interne,
Aneta Matei,
secretar de stat
Ministrul finanțelor,
Adrian Căciu

București, 26 aprilie 2023.
Nr. 379.

ANEXA Nr. 1

DATELE DE IDENTIFICARE
a imobilelor aflate în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Afacerilor Interne — Inspectoratul pentru Situații de Urgență „General Magheru” al județului Vâlcea, ale căror valori de inventar se actualizează, ca urmare a reevaluării

Nr. M.F.	Codul de clasificare	Denumirea	Adresa	Persoana juridică ce administrează imobilul [CIF]	Valoarea de inventar actualizată (lei)
102331	8.19.01	48-146	Județul Vâlcea	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul pentru Situații de Urgență „General Magheru” al județului Vâlcea CUI 2649536	5.664.720,46
102333	8.19.01	48-155	Județul Vâlcea	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul pentru Situații de Urgență „General Magheru” al județului Vâlcea CUI 2649536	881.455,98

DATELE DE IDENTIFICARE
a construcțiilor aflate în administrarea Ministerului Afacerilor Interne — Inspectoratul pentru Situații de Urgență „General Magheru” al județului Vâlcea,
care trec din domeniul public al statului în domeniul privat al statului în vederea casării și, după caz, valorificării

Nr. M.F.	Codul de clasificare	Denumirea imobilului	Adresa imobilului	Persoana juridică ce administrează imobilul [CUI]	Caracteristicile bunurilor care trec în domeniul privat al statului	Valoarea bunurilor care trec în domeniul privat al statului (lei)
102331 (parțial)	8.19.01	48-146	Județul Vâlcea	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul pentru Situații de Urgență „General Magheru” al județului Vâlcea CUI 2649536	48-146-03 „magazie materiale” Sc = 26 mp CF nr. 37036 Drăgășani	735,33
					48-146-04 „baracă metal” Sc = 32 mp CF nr. 37036 Drăgășani	5.914,04
					48-146-05 „padoc porci” Sc = 163 mp CF nr. 37036 Drăgășani	4.325,55
					48-146-06 „punct sacrificare” Sc = 10 mp CF nr. 37036 Drăgășani	10.571,14
					48-146-07 „grăjd” Sc = 50 mp CF nr. 37036 Drăgășani	47.336,88
					48-146-08 „bordei + siloz furaje” Sc = 32 mp CF nr. 37036 Drăgășani	8.914,72
102333 (parțial)	8.19.01	48-155	Județul Vâlcea	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul pentru Situații de Urgență „General Magheru” al județului Vâlcea CUI 2649536	48-146-09 „copertină fâneață” Sc = 98 mp CF nr. 37036 Drăgășani	1.449,93
					48-146-12 „seră” Sc = 24 mp CF nr. 37036 Drăgășani	11.274,34
					48-155-02 „depozit” Sc = 136 mp CF 35121 Grădiștea	135.397,48

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind actualizarea valorii de inventar a unui imobil aflat în domeniul public al statului și în administrarea Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității

Având în vedere prevederile art. 21 și 22 din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003 privind reevaluarea și amortizarea activelor fixe aflate în patrimoniul instituțiilor publice, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 2 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 288 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă actualizarea valorii de inventar a unui imobil aflat în domeniul public al statului și în administrarea Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, ca urmare a evaluării în condițiile legii, având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității își va actualiza în mod corespunzător datele din evidența cantitativ-valorică și, împreună cu Ministerul Finanțelor, va opera modificarea anexei la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE-IONEL CIUCĂ

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Marian Neacșu
Președintele Colegiului Consiliului Național
pentru Studierea Arhivelor Securității,
Constantin Buchet
Ministrul finanțelor,
Adrian Căciu

București, 26 aprilie 2023.
Nr. 384.

ANEXĂ

DATELE DE IDENTIFICARE

privind actualizarea valorii de inventar a unui imobil aflat în domeniul public al statului și în administrarea Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității

Nr. crt.	Nr. de identificare M.F.P.	Codul de clasificare	Administratorul	Tipul bunului	Descrierea tehnică	Adresa	Valoare de inventar actualizată — lei —	Baza legală
1.	153231	8.29.04	Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității C.U.I. 12932750	Imobil	Suprafață construită — clădire tip P formată din tronsoanele 1, 2 și 3 reprezentând 27% din magazia termoizolantă A2 — 3.289 mp Suprafață desfășurată — 3.289 mp Regimul de înălțime — tip P Suprafața terenului — 3.289 mp CF-121959-C1-U1 — Popești-Leordeni Suprafață utilă — 3.158,64 mp	Str. Leordeni nr. 114, localitate: Popești-Leordeni, județul Ilfov	Total: 5.006.387 lei (clădire: 4.003.050 lei și teren: 1.003.337 lei)	Ordinul ministrului economiei și finanțelor nr. 3.471/2008

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

ADMINISTRAȚIA NAȚIONALĂ A PENITENCIARELOR

DECIZIE

**pentru modificarea Deciziei directorului general
al Administrației Naționale a Penitenciarelor nr. 488/2016
privind procedura de distribuire a materialelor destinate
exercitării dreptului de petiționare și a dreptului
la corespondență de către persoanele private de libertate
aflate în locurile de deținere din subordinea
Administrației Naționale a Penitenciarelor**

Având în vedere Recomandarea Avocatului Poporului nr. 3 din 19 ianuarie 2023, în temeiul art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 756/2016 pentru organizarea, funcționarea și atribuțiile Administrației Naționale a Penitenciarelor și pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 652/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției, cu completările ulterioare, și al art. 4 alin. (2) din Regulamentul de organizare și funcționare a Administrației Naționale a Penitenciarelor, aprobat prin Ordinul ministrului justiției nr. 160/C/2018,

directorul general al Administrației Naționale a Penitenciarelor emite prezenta decizie.

Art. I. — Decizia directorului general al Administrației Naționale a Penitenciarelor nr. 488/2016 privind procedura de distribuire a materialelor destinate exercitării dreptului de petiționare și a dreptului la corespondență de către persoanele private de libertate aflate în locurile de deținere din subordinea Administrației Naționale a Penitenciarelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 546 din 20 iulie 2016, se modifică după cum urmează:

— **La articolul 5, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 5. — (1) Distribuirea materialelor necesare exercitării dreptului la petiționare și a dreptului la corespondență în condițiile art. 64 din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, cu modificările și completările ulterioare, se realizează în baza solicitărilor formulate în acest sens de către persoanele private de libertate, prin cerere scrisă aprobată de directorul unității. Termenul de soluționare a cererilor astfel formulate este de maximum 7 zile lucrătoare.”

Art. II. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Directorul general al Administrației Naționale a Penitenciarelor,
Dan Halchin

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN**pentru modificarea Ordinului ministrului sănătății nr. 1.244/2020 privind aprobarea Regulamentului pentru tratamentul intervențional al pacienților cu infarct miocardic acut și aprobarea Regulamentului pentru tratamentul urgențelor de chirurgie vasculară și urgențelor de chirurgie cardiovasculară în municipiul București**

Văzând Referatul de aprobare al Direcției generale asistență medicală din cadrul Ministerului Sănătății nr. AR 7.443/2023, având în vedere prevederile art. 16 alin. (1) lit. b) și ale art. 109 alin. (1) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului sănătății nr. 1.244/2020 privind aprobarea Regulamentului pentru tratamentul intervențional al pacienților cu infarct miocardic acut și aprobarea Regulamentului pentru tratamentul urgențelor de chirurgie vasculară și urgențelor de chirurgie cardiovasculară în municipiul București, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 605 din 9 iulie 2020, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. În anexa nr. 2, punctul 3 se modifică și va avea următorul cuprins:

„3. Tratamentul urgențelor de chirurgie vasculară va fi asigurat în regim de gardă, respectând următorul grafic:

a) Spitalul Clinic de Urgență «Sf. Ioan» București, în ziua de luni;

b) Spitalul Clinic de Urgență «Sf. Pantelimon» București, în ziua de marți;

c) Institutul de Urgență pentru Boli Cardiovasculare «Prof. dr. C.C. Iliescu» București, în zilele de miercuri și vineri;

d) Spitalul Clinic de Urgență București, în zilele de joi și duminică;

e) Spitalul Universitar de Urgență București, în ziua de sâmbătă.”

2. În anexa nr. 2, punctul 4 se modifică și va avea următorul cuprins:

„4. Tratamentul urgențelor de chirurgie cardiovasculară va fi asigurat în regim de gardă de următoarele spitale:

a) Institutul de Urgență pentru Boli Cardiovasculare «Prof. dr. C.C. Iliescu» București, în zilele de luni, miercuri, vineri și duminică;

b) Spitalul Clinic de Urgență București, în zilele de marți și sâmbătă;

c) Spitalul Universitar de Urgență București, în ziua de joi.”

3. În anexa nr. 2, punctul 12 se modifică și va avea următorul cuprins:

„12. Repartiția gărzilor pentru tratamentul urgențelor de chirurgie vasculară și urgențelor de chirurgie cardiovasculară în municipiul București este următoarea:

„Specialitate	Luni	Marți	Miercuri	Joi	Vineri	Sâmbătă	Duminică
Chirurgie vasculară — spital dedicat	Spitalul Clinic de Urgență «Sf. Ioan» București	Spitalul Clinic de Urgență «Sf. Pantelimon» București	Institutul de Urgență pentru Boli Cardiovasculare «Prof. dr. C.C. Iliescu» București	Spitalul Clinic de Urgență București	Institutul de Urgență pentru Boli Cardiovasculare «Prof. dr. C.C. Iliescu» București	Spitalul Universitar de Urgență București	Spitalul Clinic de Urgență București
Chirurgie vasculară — spital de rezervă	Spitalul Clinic de Urgență București	Spitalul Universitar de Urgență București	Spitalul Clinic de Urgență «Sf. Ioan» București	Spitalul Universitar de Urgență București/ Spitalul Universitar de Urgență Militar Central «Dr. Carol Davila» București	Spitalul de Urgență «Sf. Pantelimon» București	Spitalul Universitar de Urgență Militar Central «Dr. Carol Davila» București	Institutul de Urgență pentru Boli Cardiovasculare «Prof. dr. C.C. Iliescu» București
Chirurgie cardio-vasculară — spital dedicat	Institutul de Urgență pentru Boli Cardiovasculare «Prof. dr. C.C. Iliescu» București	Spitalul Clinic de Urgență București	Institutul de Urgență pentru Boli Cardiovasculare «Prof. dr. C.C. Iliescu» București	Spitalul Universitar de Urgență București	Institutul de Urgență pentru Boli Cardiovasculare «Prof. dr. C.C. Iliescu» București	Spitalul Clinic de Urgență București	Institutul de Urgență pentru Boli Cardiovasculare «Prof. dr. C.C. Iliescu» București
Chirurgie cardio-vasculară — spital de rezervă	Spitalul Universitar de Urgență București	Institutul de Urgență pentru Boli Cardiovasculare «Prof. dr. C.C. Iliescu» București	Spitalul Universitar de Urgență Militar Central «Dr. Carol Davila» București	Institutul de Urgență pentru Boli Cardiovasculare «Prof. dr. C.C. Iliescu» București	Spitalul Clinic de Urgență București	Institutul de Urgență pentru Boli Cardiovasculare «Prof. dr. C.C. Iliescu» București	Spitalul Universitar de Urgență Militar Central «Dr. Carol Davila» București”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul sănătății,
Cătălin Vișean,
secretar de stat

București, 21 aprilie 2023.
Nr. 1.373.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

DECIZIA Nr. 19

din 20 martie 2023

Dosar nr. 2.413/1/2022

Andrei Claudiu Rus — președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Ana-Hermina Iancu — judecător la Secția penală
Dan-Andrei Enescu — judecător la Secția penală
Rodica-Aida Popa — judecător la Secția penală
Mircea-Mugurel Șelea — judecător la Secția penală
Maricela Cobzariu — judecător la Secția penală
Constantin Epure — judecător la Secția penală
Adriana Ispas — judecător la Secția penală
Lucia-Tatiana Rog — judecător la Secția penală

Pe rol se află Dosarul nr. 2.413/1/2022, având ca obiect sesizarea formulată de Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori în Dosarul nr. 1.014/112/2019, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 105 alin. (2) din Codul penal, instanța de apel are posibilitatea legală ca, reținând că sunt îndeplinite condițiile de acordare a liberării condiționate în raport cu pedeapsa rezultantă dispusă de prima instanță în urma operațiunilor de contopire între pedeapsa aplicată pentru infracțiunea dedusă judecății și pedepse anterior aplicate pentru infracțiuni concurente prin hotărâri definitive de condamnare, să acorde liberarea condiționată în situația în care instanța de fond nu a examinat o atare posibilitate.”

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a fost constituit conform prevederilor art. 476 alin. (6) din Codul de procedură penală și ale art. 36 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu completările ulterioare.

Ședința a fost prezidată de către președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, domnul judecător Andrei Claudiu Rus.

Conform dispozițiilor art. 38 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu completările ulterioare, la ședința de judecată a participat domnul Costin Cristian Pușcă, magistrat-asistent în cadrul Secțiilor Unite.

Judecător-raportor a fost desemnat, conform prevederilor art. 476 alin. (7) din Codul de procedură penală, domnul judecător Dan-Andrei Enescu, judecător în cadrul Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de doamna procuror Ecaterina Nicoleta Eucarie.

Magistratul-asistent a prezentat referatul cauzei, învederând obiectul Dosarului nr. 2.413/1/2022 aflat pe rolul Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală.

De asemenea, a menționat că la dosar au fost transmise puncte de vedere de către curțile de apel, Facultatea de Drept a Universității Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca, Facultatea de Drept a Universității de Vest din Timișoara și Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

În continuare, s-a învederat că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorul-raportor, care a fost înaintat părților,

potrivit dispozițiilor art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, constatând că nu sunt cereri sau excepții de formulat, a solicitat doamnei procuror să susțină punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la problema supusă dezbaterii în Dosarul nr. 2.413/1/2022.

Reprezentantul Ministerului Public a solicitat a se constata îndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală și, pe cale de consecință, a se dispune admiterea sesizării formulate de Curtea de Apel Cluj, iar pe fondul cauzei să se stabilească faptul că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 105 alin. (2) din Codul penal, instanța de apel nu are posibilitatea legală ca, reținând că sunt îndeplinite condițiile de acordare a liberării condiționate, în raport cu pedeapsa rezultantă dispusă de prima instanță, ca urmare a operațiunilor de contopire între pedeapsa aplicată pentru infracțiunea dedusă judecății și pedepse anterior aplicate pentru infracțiuni concurente prin hotărâri definitive de condamnare, să acorde liberarea condiționată, în situația în care instanța de fond nu a examinat o atare posibilitate.

A susținut că sunt îndeplinite cumulativ condițiile cerute pentru admiterea sesizării.

Astfel, sesizarea a fost formulată de un complet învestit cu soluționarea unei cauze în ultimă instanță, respectiv de către Curtea de Apel Cluj în soluționarea apelurilor declarate de inculpați împotriva unei sentințe penale a Tribunalului Cluj, iar chestiunea de drept cu a cărei dezlegare a fost sesizată instanța supremă nu a primit o rezolvare printr-o hotărâre prealabilă anterioară sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui asemenea recurs.

Cu privire la această condiție negativă impusă de art. 475 din Codul de procedură penală, doamna procuror a susținut că aceasta este îndeplinită chiar dacă Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiile Unite a pronunțat Decizia nr. LXX (70) din 15 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 539 din 17 iulie 2008, întrucât, prin această decizie, instanța supremă a reținut doar interpretări și directive referitoare la competența funcțională a instanțelor judecătorești doar cu privire la operațiunile de contopire, stabilind că instanțele de control nu pot să dispună în calea de atac contopirea unei pedepse aplicate pentru infracțiunea dedusă judecății cu alte pedepse aplicate prin hotărâri definitive, dacă instanța de fond nu a dispus această contopire.

În considerentele respectivei decizii, Înalta Curte de Casație și Justiție a arătat că depășirea de către instanța de control judiciar, în cadrul operațiunii de rejudecare, a ceea ce a constituit obiectul judecății anterioare, finalizată cu hotărârea împotriva căreia s-a exercitat calea de atac, echivalează cu extinderea nejustificată a competenței sale funcționale.

Or, aceste considerente nu sunt suficiente, în raport cu obiectul sesizării actuale, pentru a conduce la o interpretare a art. 105 alin. (2) din Codul penal, care se referă strict la anularea liberării condiționate.

Reprezentantul Ministerului Public a arătat că această instituție este o etapă a executării pedepsei, iar chestiunea de drept invocată presupune aplicarea unitară a art. 105 alin. (2) din Codul penal coroborat cu art. 588 din Codul de procedură penală în procedura de anulare și, apoi, acordare a liberării condiționate și se referă la modul de stabilire, după ce instanța a verificat sau trebuia să verifice, din oficiu sau la cerere, condițiile prevăzute de art. 99 sau 100 din Codul penal.

Doamna procuror a susținut că este îndeplinită și ultima condiție privind admisibilitatea sesizării, rezolvarea chestiunii de drept expuse în încheierea de sesizare fiind susceptibilă a avea consecințe juridice directe asupra modului de rezolvare a fondului cauzei.

Astfel, de răspunsul la chestiunea de drept prin care se urmărește stabilirea limitelor investiției instanței de control judiciar depinde posibilitatea legală a instanței de apel de a examina în ce măsură sunt îndeplinite condițiile de acordare a liberării condiționate în raport cu pedeapsa rezultantă și, implicit, și soluția ce va fi pronunțată în apel.

De asemenea, a arătat că, în cauza cu care a fost investită instanța de trimitere, obiectul judecării în primă instanță l-a constituit fondul unei acuzații penale, iar prima instanță nu a verificat îndeplinirea de către persoana condamnată a condițiilor de acordare a liberării condiționate.

Cu privire la fondul sesizării, a susținut că prima instanță a dispus anularea liberării condiționate, însă nu a examinat noile condiții potrivit prevederilor art. 99 și 100 din Codul penal, astfel încât instanța de apel nu poate examina direct îndeplinirea acestor condiții, în lipsa unei analize a primei instanțe.

Examinarea îndeplinirii de către persoana condamnată a condițiilor prevăzute de lege pentru a se dispune liberarea condiționată și acordarea liberării condiționate direct în calea de atac încalcă dreptul Ministerului Public și al părților interesate de a exercita de căile de atac prevăzute de lege, garantat de art. 129 din Constituția României.

Conform art. 417 alin. (2) din Codul de procedură penală, apelul este calea de atac care devolvează cauza, atât cu referire la situația de fapt, cât și cu privire la chestiuni de drept, instanța de control judiciar fiind investită, în limitele prevăzute de art. 417 alin. (1) din Codul de procedură penală, cu dreptul de a realiza o nouă judecată cu particularități proprii, prin care se realizează o verificare în drept și în fapt a legalității și temeiniciei hotărârii atacate.

Cu toate acestea, efectul devolutiv al apelului trebuie văzut în corelație cu obiectul judecării în primă instanță, deoarece instanța de apel nu poate analiza mai mult decât ceea ce a făcut obiectul examinării primei instanțe.

În consecință, a apreciat că instanța de apel nu are posibilitatea de a examina îndeplinirea de către condamnat a condițiilor de acordare a liberării condiționate, în raport cu pedeapsa rezultantă stabilită prin sentința penală apelată, dacă prima instanță nu a făcut din oficiu o astfel de examinare.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, domnul judecător Andrei Claudiu Rus, a acordat cuvântul membrilor completului să adreseze întrebări reprezentantului Ministerului Public.

Constatând că nu sunt întrebări de formulat de către membrii completului, președintele formațiunii de judecată, domnul judecător Andrei Claudiu Rus, a declarat dezbaterile închise și a reținut dosarul în pronunțare.

ÎNALTA CURTE,

asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

Prin Încheierea din data de 6 octombrie 2022, Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori, în baza art. 475 din Codul de

procedură penală, a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: *„Dacă, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 105 alin. (2) din Codul penal, instanța de apel are posibilitatea legală ca, reținând că sunt îndeplinite condițiile de acordare a liberării condiționate în raport de pedeapsa rezultantă dispusă de prima instanță în urma infracțiunilor de contopire între pedepse aplicată pentru infracțiunea dedusă judecării și pedepse anterior aplicate pentru infracțiuni concurente prin hotărâri definitive de condamnare, să acorde liberarea condiționată în situația în care instanța de fond nu a examinat o atare posibilitate.”*

II. Expunerea succintă a cauzei

Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori a fost investită, în ultimul grad de jurisdicție, cu soluționarea apelurilor formulate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism — Serviciul Teritorial Cluj și de către inculpații A.A., C.V., K.R.A. și V.A.N. împotriva Sentinței penale nr. 140/28 aprilie 2021, pronunțată de Tribunalul Cluj — Secția penală.

Prin Sentința penală nr. 140/28.04.2021, pronunțată de Tribunalul Cluj, s-a constatat că legea penală mai favorabilă este noul Cod penal, referitor la infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat, față de toți inculpații.

Printre alții, a fost condamnat inculpatul C.V., în baza art. 367 alin. (1) din Codul penal, art. 5 din Codul penal, art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, pentru comiterea infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, la pedeapsa de un an și 6 luni închisoare și un an interzicerea drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a), b) și n) (de a comunica cu ceilalți inculpați) din Codul penal.

În temeiul art. 16 alin. (1) din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, art. 35 alin. (1) din Codul penal, art. 5 din Codul penal, art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, inculpatul a fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunii de efectuare de operațiuni neautorizate cu substanțe susceptibile de a produce efecte psihoactive la pedeapsa de 9 luni închisoare.

S-a constatat că infracțiunile din prezentul dosar sunt concurente cu cele pentru care s-au aplicat pedepsele de 2 ani și 9 luni închisoare și interdicția pe un an a drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. h) din Codul penal, aplicată prin sentința penală a Tribunalului Cluj (definitivă prin decizia penală a Curții de Apel Cluj) și cea de un an închisoare aplicată prin sentința penală a Judecătoriei Cluj-Napoca.

În baza art. 15 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal s-a dispus anularea suspendării condiționate a executării pedepsei de un an închisoare aplicate prin sentința penală a Judecătoriei Cluj-Napoca.

S-a constatat existența pluralității intermediare între pedeapsa de 2 ani și 9 luni închisoare și interdicția pe un an a drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. h) din Codul penal, aplicată prin sentința penală a Tribunalului Cluj (definitivă prin decizia penală a Curții de Apel Cluj), și cea de un an închisoare aplicată prin sentința penală a Judecătoriei Cluj-Napoca.

În temeiul art. 39 alin. (1) lit. b) din Codul penal s-a dispus contopirea pedepselor de 2 ani și 9 luni închisoare și interdicția pe un an a drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. h) din Codul penal, de un an și 6 luni închisoare și un an interzicerea drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a), b) și n) (de a comunica cu ceilalți inculpați) din Codul penal, de un an închisoare și de 9 luni închisoare, pentru a aplica inculpatului pedeapsa cea mai grea, aceea de 2 ani și 9 luni închisoare și

interdicția pe un an a drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. h) din Codul penal, sporită cu o treime din totalul celorlalte, în final rezultând pedeapsa de 3 ani, 6 luni și 20 de zile închisoare și interzicerea drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a), b), h) și n) (de a comunica cu ceilalți inculpați) din Codul penal.

În baza art. 105 din Codul penal, s-a dispus anularea liberării condiționate din executarea pedepsei de 2 ani și 9 luni închisoare (liberare condiționată admisă prin sentința penală a Judecătorei Bistrița).

S-a făcut aplicarea art. 65 alin. (1) din Codul penal și art. 66 alin. (1) lit. a), b) și n) (de a nu comunica cu ceilalți inculpați) din Codul penal.

În baza art. 72 alin. (1) din Codul penal, s-a dedus perioada executată din 11 septembrie 2019 până la 21 ianuarie 2021.

S-a dispus anularea mandatului de executare emis de Tribunalul Cluj și emiterea unui nou mandat de executare conform cu noua situație juridică a inculpatului.

Împotriva hotărârii au declarat apel inculpații, solicitând încetarea procesului penal ca urmare a incidenței prescripției generale, conform art. 155 alin. (1) din Codul penal, văzut în lumina deciziilor Curții Constituționale nr. 297/2018, respectiv nr. 358/2022 și, totodată, s-a solicitat curții de apel să dispună liberarea condiționată direct în apel.

La termenul de judecată din data de 6 octombrie 2022, Curtea de Apel Cluj a pus în discuție cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție formulată de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, cu privire la chestiunea de drept ce face obiectul sesizării, și a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, prin care să se statueze asupra problemei de drept expuse în preambulul prezentei decizii.

În baza art. 476 alin. (2) din Codul de procedură penală s-a dispus suspendarea cauzei până la pronunțarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a deciziei privind chestiunea de drept supusă dezlegării.

III. Punctul de vedere al completului care a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție

Instanța de trimitere, subsecvent prezentării normelor de drept intern apreciate a fi relevante în speță, a susținut că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a sesizării (Curtea de Apel Cluj fiind investită în Dosarul penal nr. 1.014/112/2019 cu soluționarea apelurilor declarate de către procuror și inculpați împotriva Sentinței penale nr. 140/28.04.2021, pronunțată de Tribunalul Cluj; problema de drept a cărei dezlegare se solicită nu a primit încă o rezolvare printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui asemenea recurs; există o legătură indisolubilă între dezlegarea conferită chestiunii de drept abstracte de către completul special investit și soluționarea pe fond a cauzei, în condițiile în care de răspunsul instanței supreme depinde posibilitatea legală ca instanța de apel să examineze în ce măsură sunt îndeplinite condițiile de acordare a liberării condiționate în raport cu pedeapsa rezultantă, aspect pus în discuția părților la termenul de judecată din data de 21.10.2021).

Cu privire la chestiunea de drept, instanța de trimitere a susținut că problema de drept care se solicită a fi rezolvată privește aplicarea art. 105, art. 100, respectiv art. 99 din Codul penal raportate la normele de procedură enunțate de art. 587—588 din Codul de procedură penală.

Punctul de vedere al completului de judecată este în sensul că examinarea îndeplinirii condițiilor de acordare a liberării condiționate în raport cu pedeapsa rezultantă nu s-ar putea face direct în apel, în condițiile în care prima instanță nu a efectuat ea însăși o astfel de examinare, căci, pe de o parte, s-ar încălca normele imperative de competență materială și funcțională, iar,

pe de altă parte, s-ar încălca dreptul părților interesate și al procurorului la folosirea căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești, instituit prin art. 129 din Constituția României.

În acest sens, a făcut trimitere și la considerentele Deciziei nr. LXX (70)/2007, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în recurs în interesul legii.

IV. Punctele de vedere exprimate de către curțile de apel și instanțele judecătorești arondate

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) din Codul de procedură penală cu referire la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, s-a solicitat punctul de vedere al instanțelor judecătorești asupra chestiunii de drept supuse dezlegării.

În urma consultării instanțelor de judecată, s-a constatat că opiniile conturate nu sunt unitare.

1) **Într-o primă orientare, majoritară**, s-a apreciat că în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 105 alin. (2) din Codul penal, instanța de apel nu are posibilitatea legală ca, reținând că sunt îndeplinite condițiile de acordare a liberării condiționate în raport cu pedeapsa rezultantă dispusă de prima instanță în urma operațiunilor de contopire între pedeapsa aplicată pentru infracțiunea dedusă judecării și pedepse anterior aplicate pentru infracțiuni concurente prin hotărâri definitive de condamnare, să acorde liberarea condiționată în situația în care instanța de fond nu a examinat o atare posibilitate, în acest sens fiind punctele de vedere exprimate de curțile de apel Brașov, Craiova, Galați (unul din punctele de vedere), Iași (unul din punctele de vedere), tribunalele Argeș, Arad, Bistrița-Năsăud, Brașov, Brăila, Caraș-Severin, Cluj (unul din punctele de vedere), Constanța, Dolj, Gorj, Iași, Mehedinți, Sălaj și Vaslui, precum și judecătoriile Alba Iulia, Agnita, Buzău, Caracal, Drobeta-Turnu Severin, Huși, Întorsura Buzăului, Motru, Novaci, Rupea, Târgu Cărbunești, Târgu Jiu și Vaslui.

În argumentarea opiniei exprimate, instanțele mai sus amintite au apreciat că, în esență, în măsura în care prima instanță nu ar fi făcut o examinare a condițiilor de acordare a liberării condiționate, examinarea direct în apel a acestor condiții duce la încălcarea normelor de competență materială și funcțională și, totodată, s-ar încălca dreptul persoanelor interesate și al procurorului de a exercita căile de atac împotriva hotărârii judecătorești.

Conform art. 105 alin. (2) din Codul penal, în cazul în care, în raport cu pedeapsa rezultantă, sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 99 sau art. 100 din Codul penal, instanța poate acorda liberarea condiționată. Dacă s-a dispus liberarea condiționată, termenul de supraveghere se calculează de la data acordării primei liberări.

Conform art. 587—588 din Codul de procedură penală, în materia acordării liberării condiționate competența materială revine exclusiv judecătorei, hotărârea fiind supusă contestației, care va fi judecată de către tribunal.

De asemenea, conform Deciziei nr. LXX (70)/2007, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în soluționarea recursului în interesul legii, instanțele de control judiciar nu pot dispune direct în căile de atac contopirea pedepsei aplicate pentru infracțiunea care a făcut obiectul judecării cu pedepse aplicate infracțiunilor concurente, pentru care există o condamnare definitivă, în cazul în care contopirea nu a fost dispusă de către prima instanță.

Această reglementare procedurală cu caracter imperativ impune soluționarea numai de către instanțele la care se face referire în mod limitativ prin art. 449 alin. (2) din Codul de procedură penală a chestiunii contopirii pedepsei stabilite pentru infracțiunea ce face obiectul judecării cu pedepse aplicate infracțiunilor concurente, pentru care există o condamnare definitivă, în cazul în care contopirea nu a fost efectuată de prima instanță.

Așa cum se arată în considerentele Deciziei nr. LXX (70)/2007, a considera altfel ar însemna să nu se respecte o dispoziție procedurală expresă referitoare la competență și să fie înlăturată fără temei posibilitatea de a se verifica, pe calea controlului judiciar, individualizarea pedepselor în cadrul operațiunii de contopire a acestora, ceea ce ar fi inadmisibil.

În consecință, s-a apreciat că examinarea îndeplinirii condițiilor de acordare a liberării condiționate în raport cu pedeapsa rezultantă nu s-ar putea face direct de către instanța de apel, în condițiile în care prima instanță nu a efectuat ea însăși o astfel de examinare, deoarece s-ar încălca normele imperative de competență materială și funcțională și dreptul părților interesate și al procurorului la folosirea căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești, instituit prin art. 129 din Constituția României, privând inculpații de un grad de jurisdicție.

2) În opinia contrară, minoritară, s-a apreciat că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 105 alin. (2) din Codul penal, instanța de apel are posibilitatea legală ca, reținând că sunt îndeplinite condițiile de acordare a liberării condiționate în raport cu pedeapsa rezultantă dispusă de prima instanță în urma operațiunilor de contopire între pedeapsa aplicată pentru infracțiunea dedusă judecății și pedepse anterior aplicate pentru infracțiuni concurente prin hotărâri definitive de condamnare, să acorde liberarea condiționată în situația în care instanța de fond nu a examinat o atare posibilitate, în acest sens fiind punctele de vedere exprimate de curțile de apel București, Bacău, Galați (unul din punctele de vedere), Iași (unul din punctele de vedere), Oradea, Pitești, Suceava, Târgu Mureș și Timișoara, tribunalele Bihor, Covasna, Cluj (unul din punctele de vedere), Satu Mare și Timiș, precum și judecătorile Aiud, Beiuș, Craiova, Timișoara și Vânu Mare.

În susținerea acestei opinii s-a arătat că nu este aplicabilă Decizia nr. LXX/2007, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în recurs în interesul legii.

Instituția reglementată de art. 105 alin. (2) din Codul penal se regăsește în titlul 3 — Pedepsele, capitolul V — Individualizarea pedepselor, secțiunea a 6-a — Liberarea condiționată.

Astfel, a limita posibilitatea instanței de control judiciar de a cenzura, în apel, practic individualizarea pedepsei, impunând a limita instanța de apel la aspectele discutate în fața instanței de fond, este excesiv, existând situații ce nu pot fi remediate pe cale separată (spre exemplu, reținerea unor circumstanțe atenuante care vizează tot instituția individualizării pedepselor).

Pe de altă parte, anulând liberarea condiționată conform art. 105 alin. (1) din Codul penal, prima instanță în mod necesar face aplicarea, implicit, a dispozițiilor art. 105 alin. (2) din Codul penal (care acordă această facultate instanței, deci posibilitatea dispunerii din oficiu), fără a fi necesar să fie formulată o cerere distinctă în acest sens.

Nu este de neglijat nici împrejurarea că dispozițiile art. 105 alin. (2) din Codul penal folosesc sintagma „instanța”, fără a face vreo distincție.

Pentru aceste considerente, s-a apreciat că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 105 alin. (2) din Codul penal, instanța de apel are posibilitatea legală ca, reținând că sunt îndeplinite condițiile de acordare a liberării condiționate în raport cu pedeapsa rezultantă dispusă de prima instanță în urma operațiunilor de contopire între pedeapsa aplicată pentru infracțiunea dedusă judecății și pedepse anterior aplicate pentru infracțiuni concurente prin hotărâri definitive de condamnare, să acorde liberarea condiționată în situația în care instanța de fond nu a examinat o atare posibilitate.

V. Opinia specialiștilor consultați

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală a fost solicitată specialiștilor în drept penal opinia asupra chestiunii de drept supuse examinării, fiind transmise puncte de vedere de către

Facultatea de Drept a Universității Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca și Facultatea de Drept a Universității de Vest din Timișoara.

Facultatea de Drept a Universității Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca a opinat în sensul că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 105 alin. (2) din Codul penal, instanța de apel nu are posibilitatea legală să acorde liberarea condiționată în raport cu pedeapsa rezultantă, dispusă de prima instanță în urma operațiunilor de contopire între pedeapsa aplicată pentru infracțiunea dedusă judecății și pedepse anterior aplicate pentru infracțiuni concurente prin hotărâri definitive de condamnare, în situația în care instanța de fond nu a examinat o atare posibilitate.

S-a arătat, în esență, că problema de drept care trebuie lămurită este în ce măsură poate fi dispusă liberarea condiționată direct de instanța de apel, atunci când anularea liberării condiționate a fost dispusă pe cale incidentală, iar instanța care a judecat în primă instanță infracțiunea care atrage anularea și a dispus anularea liberării condiționate nu a examinat o atare posibilitate.

Așa cum s-a arătat în literatura de specialitate, instanța de control judiciar nu va putea anula liberarea condiționată direct în calea de atac, chiar dacă datele cu privire la condițiile prevăzute în art. 105 din Codul penal s-au aflat în dosarul soluționat de prima instanță, însă aceasta nu s-a sesizat din oficiu ori nu a fost sesizată pentru anularea liberării. Singura ipoteză în care anularea liberării ar putea fi dispusă direct în calea de atac ar fi aceea în care prima instanță a fost legal sesizată în vederea anulării liberării, dar a omis să se pronunțe cu privire la aceasta.

Pornind de la concluzia menționată anterior, s-a considerat că, pentru identitate de rațiune, nicio nouă liberare (prin raportare la pedeapsa rezultantă ca urmare a anulării liberării inițiale) nu poate fi dispusă direct de instanța de apel, în lipsa unei judecăți efective asupra acestei chestiuni de drept în etapa de fond a cauzei, întrucât s-ar încălca dreptul la dublul grad de jurisdicție în materie penală, garantat de art. 2 paragraful 1 din Protocolul nr. 7 adițional la CEDO.

În același sens, în doctrină s-a arătat că efectul devolutiv al apelului trebuie văzut în corelație cu obiectul judecății în primă instanță. Astfel, potrivit art. 371 din Codul de procedură penală, judecata se mărginește la faptele și persoanele arătate în actul de sesizare a instanței. Dacă prima instanță, cu ocazia judecății, a omis să se pronunțe asupra unuia sau unora dintre inculpați ori cu privire la una sau mai multe fapte, se impune trimiterea cauzei spre rejudecare, astfel prin pronunțarea pentru prima dată a unei hotărâri penale cu privire la aceste fapte sau persoane s-ar încălca dublul grad de jurisdicție în materie penală. Extrapunând acest raționament, s-a considerat că pronunțarea „în premieră” a liberării condiționate de către instanța de apel ar priva atât părțile, cât și pe procuror de un grad de jurisdicție.

În fine, faptul că textul art. 105 alin. (2) din Codul penal nu distinge între instanța de fond și cea de control judiciar atunci când prevede că „instanța poate acorda liberarea condiționată” nu poate fi un argument în sensul în care liberarea ar putea fi dispusă direct de către instanța de apel, în condițiile în care prima instanță nu a efectuat ea însăși o astfel de examinare. Sintagma generică utilizată de legiuitor în acest context — *instanța* — nu poate fundamenta o excepție de la principiul dublului grad de jurisdicție amintit anterior.

Regula dublului grad de jurisdicție în materie penală a stat la baza pronunțării Deciziei nr. LXX (70)/2007 de către Înalta Curte de Casație și Justiție în recurs în interesul legii. Deși a vizat o altă chestiune de drept substanțial (posibilitatea contopirii de către instanțele de control judiciar a pedepsei aplicate pentru infracțiunea care a făcut obiectul judecății cu pedepse aplicate infracțiunilor concurente pentru care infractorul a fost condamnat

definitiv, în cazul în care contopirea nu a fost efectuată mai întâi de către instanța de fond), s-au apreciat aplicabile *mutatis mutandis* considerentele acestei decizii și în problema de drept a cărei dezlegare se solicită în prezenta sesizare, întrucât, din perspectivă procedurală, raționamentul juridic este identic.

În decizia anterior menționată, instanța supremă a statuat că: „în raport cu limitele investiției sale prin căile de atac, instanța de control judiciar, în cadrul exercitării prerogativei de rejudecare a cauzei, este abilitată să analizeze și să dea o nouă apreciere chestiunilor de fapt și de drept numai în măsura în care ele au format obiectul unei judecăți anterioare, pe fond, pentru că altfel s-ar încălca dreptul părților interesate și al procurorului la folosirea căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești, instituit prin art. 129 din Constituția României.

De aceea, câtă vreme examinarea cauzei de către instanța de control judiciar, în cadrul operațiunii de rejudecare, nu poate depăși ceea ce a constituit obiectul judecății anterioare, finalizată prin hotărârea împotriva căreia s-a exercitat calea de atac, pentru că un atare procedeu ar echivala cu o extindere nejustificată a competenței sale funcționale, înseamnă că nu este posibilă nici efectuarea, de către acea instanță, a contopirii pedepse stabilite în cauza la care se referă calea de atac cu pedepse aplicate infracțiunilor concurente, pentru care condamnarea este definitivă, decât dacă prima instanță însăși a dispus contopirea sau dacă, fiind legal investită, a omis să se pronunțe în această privință.”

Aplicând aceste argumente la situația în discuție, rezultă concluzia că examinarea îndeplinirii condițiilor de acordare a liberării condiționate în raport cu pedeapsa rezultantă nu se poate face direct de către instanța de apel, în condițiile în care prima instanță nu a efectuat ea însăși o astfel de examinare. Soluția procesuală care s-ar impune pentru asigurarea respectării dreptului la două grade de jurisdicție este desființarea sentinței primei instanțe și trimiterea cauzei spre rejudecare, în baza art. 421 pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală.

Facultatea de Drept a Universității de Vest din Timișoara a opinat în sensul inadmisibilității sesizării, considerând că nu este îndeplinită condiția ca de lămurirea problemei de drept să depindă soluționarea pe fond a cauzei, raportat la jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

Astfel, s-a arătat că, deși interpretarea aplicării art. 105 alin. (2) din Codul penal ar părea că are legătură cu anularea liberării condiționate (ce reprezintă o chestiune de fond, cât timp implică incidența dispozițiilor referitoare la concursul de infracțiuni, recidivă sau pluralitate intermediară), în realitate, acordarea liberării condiționate nu este o problemă de fond, adică de rezolvare a raportului juridic de drept penal dedus judecății, ci o problemă de executare efectivă a pedepsei. Or, raportul de drept execuțional penal excedează analizei instanței de apel în fața căreia s-a ridicat sesizarea pendinte.

Instanța de trimitere face mențiunea că art. 100 din Codul penal la care face referire art. 105 alin. (2) din Codul penal nu se limitează doar la împlinirea fracției de pedeapsă și la achitarea obligațiilor civile, sugerând că ar implica și o apreciere asupra unor chestiuni de fapt ce pot fi calificate ca ținând de fond (convingerea instanței că persoana condamnată s-a îndreptat și se poate integra în societate), însă „fondul” în această ipoteză se referă la chestiuni extrane raportului de drept penal și cu certitudine vizează chestiuni postcondamnatorii. Chestiunea este ușor vizibilă raportat la faptul că liberarea condiționată îl vizează pe condamnatul definitiv, iar nu pe inculpat, astfel cum este în speță.

De asemenea, a considerat o chestiune de inadmisibilitate procedurală și împrejurarea că, așa cum rezultă din mențiunile Încheierii din 6 octombrie 2022, instanța de trimitere ar fi analizat chestiunea de drept la termenul din 13 ianuarie 2022 și ar fi respins sesizarea. Or, încheierea de respingere a sesizării are

caracter interlocutoriu și leagă instanța, nefiind posibilă revenirea asupra ei.

Mai mult decât atât, condiția naturii chestiunii, în sensul de a fi una suficient de dificilă și susceptibilă să dea naștere unor interpretări diferite, nu este îndeplinită. Este adevărat că instanța de sesizare face trimitere la o jurisprudență divergentă a Curții de Apel Cluj, însă această împrejurare nu reprezintă un argument esențial, cât timp chestiunea de drept pusă în discuție nu este una veritabilă.

În esență, admisibilitatea acordării liberării condiționate direct de către instanța de apel, în absența examinării chestiunii de către instanța de fond, pleacă de la pretinsa neclaritate a art. 105 alin. (2) din Codul penal, ce prevede că instanța poate acorda liberarea condiționată, fără a distinge între instanța de apel și cea de fond. Or, o asemenea neclaritate nu există în realitate, întrucât interpretarea sistemică a respectivului text legal (în ansamblul reglementării de drept penal și procesual penal) nu lasă niciun dubiu asupra semnificației sale corecte.

Astfel, art. 587 din Codul de procedură penală arată, în mod expres, că liberarea condiționată se dispune de către judecătoria în a cărei circumscripție se află locul de deținere, iar hotărârea judecătorești poate fi atacată cu contestație la tribunal. Este rațională stabilirea unei competențe funcționale distincte în cazul liberării condiționate, diferită de cea a instanțelor de fond, cât timp liberarea condiționată nu este o problemă de fond, ci de executare a pedepsei. Or, din acest punct de vedere, o instanță de apel nu are cum să fie implicată în acordarea liberării condiționate, dacă această instituție nu a făcut obiectul judecării de către instanța aflată pe palierul jurisdicțional inferior.

Aceeași concluzie rezultă și din analiza simplă a dispozițiilor art. 588 din Codul de procedură penală, unde se stipulează că anularea liberării condiționate prevăzute de art. 105 alin. (1) din Codul penal se dispune de instanța care judecă în primă instanță sau a judecat în primă instanță infracțiunea care atrage anularea. Or, art. 105 alin. (2) din Codul penal trebuie interpretat în strânsă legătură cu art. 105 alin. (1) din Codul penal, ce trimite la art. 588 din Codul de procedură penală, fiind deci evident că prima instanță ce pronunță anularea liberării condiționate este și cea competentă să dispună o nouă liberare condiționată raportat la pedeapsa rezultantă ce se pronunță după aplicarea regulilor referitoare la concursul de infracțiuni, recidivă sau pluralitate intermediară la care face referire art. 105 alin. (1) din Codul penal.

A *contrario*, dacă prima instanță ce a dispus anularea liberării condiționate (în speță Tribunalul Cluj) nu s-a pronunțat asupra liberării condiționate cu privire la pedeapsa rezultantă, atunci nici instanța de apel nu se poate pronunța direct pentru prima dată în apel. S-ar încălca altfel considerentele reținute de către Înalta Curte prin Decizia nr. LXX(70)/2007, aplicabilă *mutatis mutandis*.

În concret, s-ar deroga nepermis de la dispozițiile exprese referitoare la competența funcțională prevăzute de art. 587—588 din Codul de procedură penală, ce stabilesc competența în favoarea judecătorei, respectiv a primei instanțe de judecată; dreptul părților și al procurorului la folosirea căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești, prevăzut de art. 129 din Constituție, și, implicit, dreptul la un proces echitabil, prin înlăturarea dublului grad de jurisdicție; limitele efectului devolutiv al apelului, cât timp nu se poate depăși obiectul judecății anterioare decât prin extinderea nejustificată a competenței funcționale a instanței de apel (*tantum devolutum, quantum judicatum*).

Argumentul că acordarea liberării condiționate direct în apel de către instanța de control judiciar ar fi în favoarea inculpatului/condamnatului nu poate fi reținut întrucât nu există nicio dispoziție legală care să permită derogarea de la principiile analizate mai sus pe temeiul caracterului mai favorabil (evident

cu excepția stabilirii legii penale mai favorabile, pentru care există o prevedere expresă).

Prin urmare, soluționarea chestiunii de drept rezultă în mod simplu și clar din aplicarea textelor legale indicate mai sus, fără a fi nevoie de o sofisticată interpretare, solicitată pe calea prevăzută de art. 475 din Codul de procedură penală și nu există o veritabilă problemă de drept dedusă din dispozițiile art. 105 alin. (2) din Codul penal.

VI. Examenul jurisprudenței în materie

1. Jurisprudența națională relevantă

În materialul transmis de curțile de apel a fost identificat un număr limitat de hotărâri judecătorești relevante pentru problema de drept ridicată în speță, urmând a fi prezentate cu titlu exemplificativ.

Astfel, a fost identificat un număr mai mare de hotărâri în care s-a dispus acordarea liberării condiționate de către instanța de apel.

În acest sens exemplificăm Decizia penală nr. 636/3.10.2019, pronunțată de Curtea de Apel Alba Iulia în Dosarul nr. 1.102/306/2019, Decizia penală nr. 400/25.05.2022, pronunțată de Curtea de Apel Alba Iulia în Dosarul nr. 683/176/2016, Decizia penală nr. 31 1/A din 30.03.2020, pronunțată în Dosarul nr. 5.187/1748/2019 (3.176/2019) de Curtea de Apel București — Secția I penală, Decizia penală nr. 394/A din 1.04.2022, pronunțată în Dosarul nr. 2.268/301/2021 (2.594/2021) de Curtea de Apel București — Secția a II-a penală, Decizia penală nr. 1.269/A din 9.12.2021, pronunțată în Dosarul nr. 15.293/4/2020 (1.695/2021) de Curtea de Apel București — Secția a II-a penală, Decizia penală nr. 1.138/A din 18 septembrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 1.507/98/2018 (1.017/2019) de Curtea de Apel București — Secția a II-a penală, și Decizia penală nr. 935/22.12.2021, pronunțată de Curtea de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 1.936/86/2015.

În ceea ce privește opinia contrară, au fost identificate deciziile nr. 1.173 din 13 octombrie 2021 și nr. 1.002 din 9 iulie 2021, pronunțate de Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori, prin care s-a dispus respingerea, ca inadmisibilă, a chestiunii privind liberarea condiționată.

2. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

2.1. Din perspectiva deciziilor obligatorii menite să asigure unificarea practicii judiciare, deși nu privește problematica supusă dezlegării, vizând o altă chestiune de drept, a fost identificată Decizia nr. LXX (70) din 15 octombrie 2007, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiile Unite, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 539 din 17 iulie 2008, decizie relevantă în cauză.

2.2. În ceea ce privește deciziile de speță, la nivelul Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție și a Completului de 5 judecători nu au fost identificate hotărâri în care să fi fost analizată problema de drept supusă dezlegării.

3. Jurisprudența Curții Constituționale

Nu au fost identificate decizii relevante în problema de drept supusă analizei.

VII. Jurisprudența relevantă a Curții Europene a Drepturilor Omului

Nu au fost identificate decizii relevante în problema de drept analizată.

VIII. Direcția legislație, studii, documentare și informatică juridică din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție a comunicat că nu a fost identificată practică judiciară cu privire la problema de drept supusă dezlegării, fără a formula un punct de vedere.

IX. Punctul de vedere exprimat de Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția judiciară este în sensul admisibilității sesizării, aceasta întrunind condițiile prevăzute de art. 475 din Codul de procedură

penală, iar, cu privire la fondul chestiunii de drept, în sensul că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 105 alin. (2) din Codul penal, instanța de apel nu are posibilitatea legală ca, reținând că sunt îndeplinite condițiile de acordare a liberării condiționate, în raport de pedeapsa rezultantă dispusă de prima instanță, ca urmare a operațiunilor de contopire între pedeapsa aplicată pentru infracțiunea dedusă judecății și pedepse anterior aplicate pentru infracțiuni concurente prin hotărâri definitive de condamnare, să acorde liberarea condiționată, în situația în care instanța de fond nu a examinat o atare posibilitate.

Ministerul Public a susținut că sesizarea este admisibilă, fiind îndeplinite cumulativ cele trei condiții prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală.

Astfel, se constată că instanța care a formulat sesizarea este Curtea de Apel Cluj, iar aceasta este investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, respectiv cu apelurile declarate de inculpați împotriva unei sentințe penale pronunțate de Tribunalul Cluj.

În ceea ce privește condiția negativă impusă de art. 475 din Codul de procedură penală se constată că este, de asemenea, îndeplinită, deoarece chestiunea de drept cu a cărei dezlegare a fost sesizată instanța supremă nu a primit o rezolvare printr-o hotărâre prealabilă anterioară sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui asemenea recurs.

Din perspectiva celei de-a treia condiții de admisibilitate se constată că rezolvarea chestiunii de drept expuse în încheierea de sesizare este susceptibilă a avea consecințe juridice directe asupra modului de rezolvare a fondului cauzei, în condițiile în care Curtea de Apel Cluj este investită cu soluționarea unui apel împotriva sentinței pronunțate de instanța de fond, iar de răspunsul la chestiunea de drept invocată, prin care se urmărește stabilirea limitelor investiției instanței de control judiciar, depinde posibilitatea legală a instanței de apel de a examina în ce măsură sunt îndeplinite condițiile de acordare a liberării condiționate în raport cu pedeapsa rezultantă și, implicit, soluția ce se va pronunța în apel.

Cu privire la fondul chestiunii de drept s-a arătat că problema de drept ce face obiectul prezentei examinări se rezumă, în esență, la a stabili dacă, în ipoteza prevăzută de art. 105 alin. (2) din Codul penal, instanța de apel poate să examineze îndeplinirea condițiilor prevăzute de lege pentru acordarea liberării condiționate și să dispună direct în calea de atac liberarea, în raport cu pedeapsa rezultantă stabilită conform art. 105 alin. (1) din Codul penal, în condițiile în care instanța de fond nu a examinat din oficiu o astfel de posibilitate.

Liberarea condiționată este o modalitate de individualizare judiciară a executării pedepsei, ce operează ulterior și distinct de hotărârea de condamnare, pe parcursul executării pedepsei, și constă în punerea în libertate a persoanei condamnate înainte de executarea în întregime a pedepsei închisorii sau a detențiunii pe viață, dacă sunt îndeplinite condițiile strict și limitativ prevăzute de lege.

Dispozițiile în materia liberării condiționate se regăsesc în primul rând în cuprinsul Codului penal, ce reglementează într-o succesiune logică condițiile de acordare a liberării condiționate în cazul detențiunii pe viață — art. 99 din Codul penal, în cazul pedepsei închisorii — art. 100 din Codul penal, măsurile de supraveghere și obligațiile celui liberat condiționat — art. 101 din Codul penal, supravegherea condamnatului — art. 102 din Codul penal, modificarea sau încetarea obligațiilor — art. 103 din Codul penal, revocarea liberării condiționate — art. 104 din Codul penal, anularea liberării condiționate — art. 105 din Codul penal și efectele liberării condiționate — art. 106 din Codul penal.

Prevederi privind instituția liberării condiționate există, însă, și în Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în

cursul procesului penal, dar și în Codul de procedură penală, ce reglementează, în cuprinsul art. 587 și 588, instanța competentă, precum și procedura de urmat.

Din conținutul normelor de procedură aplicabile instituției liberării condiționate rezultă că liberarea poate fi dispusă prin două modalități procedurale: pe cale principală, conform art. 587 din Codul de procedură penală, sau pe cale incidentală, conform art. 588 din același cod, în contextul anulării liberării condiționate.

Astfel, potrivit dispozițiilor art. 587 alin. (1) din Codul de procedură penală, liberarea condiționată se dispune la cererea sau la propunerea făcută potrivit dispozițiilor legii privind executarea pedepselor de judecătoria în a cărei circumscripție se află locul de deținere.

Ulterior acordării liberării condiționate, dacă pe parcursul termenului de supraveghere se descoperă că persoana condamnată mai săvârșise o infracțiune până la acordarea liberării, pentru care i s-a aplicat pedeapsa închisorii chiar după expirarea acestui termen, sunt incidente dispozițiile art. 105 alin. (1) din Codul penal, conform cărora liberarea se anulează, aplicându-se, după caz, dispozițiile privitoare la concursul de infracțiuni, recidivă sau pluralitate intermediară.

În acest context, liberarea condiționată poate fi dispusă pe cale incidentală, normele procedurale aplicabile fiind cele conținute de dispozițiile art. 588 din Codul de procedură penală.

Astfel, subsecvent anulării liberării condiționate, instanța, din oficiu, are posibilitatea, conform art. 105 alin. (2) din Codul penal, de a acorda din nou liberarea condiționată, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 99 sau 100 din Codul penal, în raport cu pedeapsa rezultantă, stabilită conform art. 105 alin. (1) din același cod.

În această ipoteză, competența atât cu privire la anularea liberării condiționate, cât și cu privire la acordarea liberării condiționate se stabilește conform art. 588 alin. (1) din Codul de procedură penală, care prevede că asupra anulării liberării condiționate prevăzute de art. 105 alin. (1) din Codul penal se pronunță, din oficiu sau la sesizarea procurorului ori a consilierului de probațiune, instanța care judecă sau a judecat în primă instanță infracțiunea care atrage anularea.

În cauza ce a prilejuit prezenta sesizare, prima instanță, investită cu judecarea cauzei care atrage anularea, a dispus anularea liberării condiționate din executarea pedepsei anterioare, însă nu a examinat din oficiu posibilitatea de a acorda din nou liberarea condiționată din pedeapsa rezultantă stabilită conform art. 105 alin. (1) din Codul penal și nici nu a existat o cerere în acest sens.

Ministerul Public a considerat că, într-o astfel de ipoteză, instanța de apel nu ar putea examina direct în apel îndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 99 sau 100 din Codul penal, dacă prima instanță nu s-a sesizat din oficiu și nu a soluționat pe cale incidentală liberarea condiționată a condamnatului din executarea pedepsei rezultante.

Chiar dacă normele de procedură aplicabile liberării condiționate sunt diferite, în funcție de calea procedurală aleasă (principală sau incidentală), natura juridică a instituției și condițiile pe care trebuie să le îndeplinească cel condamnat pentru a obține liberarea nu se schimbă, ceea ce atrage aplicarea aceluiași mecanism de rezolvare, indiferent dacă liberarea condiționată se grefează pe o procedură principală sau este soluționată de sine stătător.

În materia liberării condiționate, legiuitorul a prevăzut posibilitatea de a exercita o cale de atac împotriva hotărârii pronunțate în primă instanță, indiferent de calea procedurală aleasă.

Astfel, atunci când liberarea condiționată este soluționată de sine stătător, conform art. 587 alin. (3) din Codul de procedură penală, procurorul sau condamnatul poate formula contestație

împotriva soluției primei instanțe la tribunalul în a căru circumscripție se află locul de deținere, în termen de 3 zile de la comunicare.

De asemenea, atunci când liberarea condiționată se grefează pe o procedură principală, sentința primei instanțe poate fi atacată cu apel, conform art. 408 alin. (1) din Codul de procedură penală, care se soluționează conform art. 408 și următoarele din același cod sau cu contestație, conform art. 597 alin. (7) din Codul de procedură penală raportat la art. 425¹ din același cod.

Prevederea posibilității de a contesta hotărârea pronunțată în primă instanță reprezintă modalitatea prevăzută de lege prin care Ministerul Public sau persoanele îndreptățite declanșează controlul judecătoresc, prin care sunt verificate hotărârile judecătorești, în vederea desființării celor care conțin erori și înlocuirii lor cu alte hotărâri care sunt legale și temeinice.

Examinarea îndeplinirii de către persoana condamnată a condițiilor prevăzute de lege pentru a se dispune liberarea condiționată și acordarea liberării condiționate direct în calea de atac încalcă dreptul Ministerului Public și al părților interesate de a exercita căile de atac prevăzute de lege, garantat de art. 129 din Constituția României.

Mai mult, norma de atribuire a competenței către instanța care judecă în primă instanță infracțiunea care atrage anularea este incidentă până la pronunțarea unei soluții în primă instanță, astfel încât instanța de apel nu poate face aplicarea art. 105 alin. (2) din Codul penal direct în apel, dacă prima instanță nu s-a sesizat din oficiu și nu a examinat posibilitatea de a dispune liberarea condiționată.

Conform art. 417 alin. (2) din Codul de procedură penală, apelul este calea de atac care devolvează cauza, atât cu referire la situația de fapt, cât și cu privire la chestiuni de drept, instanța de control judiciar fiind investită, în limitele prevăzute de art. 417 alin. (1) din Codul de procedură penală, cu dreptul de a realiza o nouă judecată cu particularități proprii, prin care se realizează o verificare în drept și în fapt a legalității și temeiniciei hotărârii atacate.

Cu toate acestea, efectul devolutiv al apelului trebuie văzut în corelație cu obiectul judecății în primă instanță, deoarece instanța de apel nu poate analiza mai mult decât ceea ce a făcut obiectul examinării primei instanțe.

Atât timp cât în cauza cu care este investită instanța de trimitere obiectul judecății în primă instanță l-a constituit fondul unei acuzații penale, iar prima instanță nu a verificat îndeplinirea de către persoana condamnată a condițiilor de acordare a liberării condiționate, procedura liberării condiționate nefiind alăturată procedurii principale, solicitarea apelantului de a fi examinată cererea de liberare condiționată direct în apel nu poate fi primită, deoarece instanța de apel ar dispune cu privire la această cerere în primă și ultimă instanță, privând părțile și Ministerul Public de dreptul de a declanșa controlul judecătoresc.

În sensul limitării examenului instanței de apel la ceea ce a constituit obiectul judecății în primă instanță este și Decizia nr. LXX (70) din 15 octombrie 2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secțiunile Unite, pronunțată în recurs în interesul legii (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 539 din 17 iulie 2008), prin care s-a stabilit că instanțele de control nu pot direct în căile de atac să dispună contopirea pedepsei aplicate pentru infracțiunea dedusă judecății cu alte pedepse aplicate pentru infracțiuni concurente, pentru care există condamnări definitive, atunci când prima instanță nu a dispus ea însăși această contopire.

În considerentele deciziei, Înalta Curte de Casație și Justiție a arătat că depășirea de către instanța de control judiciar, în cadrul operațiunii de rejudecare, a ceea ce a constituit obiectul judecății anterioare, finalizată cu hotărârea împotriva căreia s-a

exercitat calea de atac, echivalează cu extinderea nejustificată a competenței sale funcționale.

Concluzionând, s-a apreciat că instanța de apel nu are posibilitatea de a examina îndeplinirea de către condamnat a condițiilor de acordare a liberării condiționate, în raport cu pedeapsa rezultantă stabilită prin sentința penală apelată, dacă prima instanță nu a făcut din oficiu o astfel de examinare.

X. Dispoziții legale incidente

Codul penal

Art. 105. Anularea liberării condiționate

(1) Dacă pe parcursul termenului de supraveghere se descoperă că persoana condamnată mai săvârșise o infracțiune până la acordarea liberării, pentru care i s-a aplicat pedeapsa închisorii chiar după expirarea acestui termen, liberarea se anulează, aplicându-se, după caz, dispozițiile privitoare la concursul de infracțiuni, recidivă sau pluralitate intermediară.

(2) În cazul în care, în raport cu pedeapsa rezultată, sunt îndeplinite condițiile prevăzute în art. 99 sau art. 100, instanța poate acorda liberarea condiționată. Dacă s-a dispus liberarea, termenul de supraveghere se calculează de la data acordării primei liberări.

(3) Când, după anulare, instanța dispune executarea pedepsei rezultante, partea din durata pedepsei complementare a interzicerii exercitării unor drepturi neexecutată la data anulării liberării se va executa după executarea pedepsei închisorii.

Codul de procedură penală

Art. 417. Efectul devolutiv al apelului și limitele sale

(1) Instanța judecă apelul numai cu privire la persoana care l-a declarat și la persoana la care se referă declarația de apel și numai în raport cu calitatea pe care apelantul o are în proces.

(2) În cadrul limitelor prevăzute de alin. (1), instanța este obligată ca, în afară de temeiurile invocate și cererile formulate de apelant, să examineze cauza sub toate aspectele de fapt și de drept.

Art. 587. Liberarea condiționată

(1) Liberarea condiționată se dispune, la cererea sau la propunerea făcută potrivit dispozițiilor legii privind executarea pedepselor, de către judecătoria în a cărei circumscripție se află locul de deținere.

(2) Când instanța constată că nu sunt îndeplinite condițiile pentru acordarea liberării condiționate, prin hotărârea de respingere fixează termenul după expirarea căruia propunerea sau cererea va putea fi reînnoită. Termenul nu poate fi mai mare de un an și curge de la rămânerea definitivă a hotărârii.

(3) Hotărârea judecătorească poate fi atacată cu contestație la tribunalul în a cărui circumscripție se află locul de deținere, în termen de 3 zile de la comunicare. Contestația formulată de procuror este suspensivă de executare.

(4) O copie de pe hotărârea rămasă definitivă se comunică serviciului de probațiune competent, precum și unității de poliție în a cărei circumscripție locuiește cel eliberat.

Art. 588. Anularea și revocarea liberării condiționate

(1) Asupra anulării liberării condiționate prevăzute la art. 105 alin. (1) din Codul penal se pronunță, din oficiu sau la sesizarea procurorului sau a consilierului de probațiune, instanța care judecă ori a judecat în primă instanță infracțiunea care atrage anularea.

(2) Instanța prevăzută la alin. (1) se pronunță și asupra revocării liberării condiționate, în situația prevăzută la art. 104 alin. (2) din Codul penal.

(3) Instanța prevăzută la art. 587 alin. (1) se pronunță și asupra revocării liberării condiționate, în situația prevăzută la art. 104 alin. (1) din Codul penal, la sesizarea serviciului de probațiune, precum și în cazul când instanța care l-a judecat pe condamnat pentru o altă infracțiune nu s-a pronunțat în această privință.

(4) Instanța în fața căreia hotărârea a rămas definitivă este obligată să comunice locului de deținere și serviciului de probațiune, atunci când este cazul, o copie de pe dispozitivul prin care s-a dispus revocarea liberării condiționate.

XI. Opinia judecătorului-raportor

Opinia exprimată de judecătorul-raportor a fost în sensul **respingerii, ca inadmisibilă**, a sesizării formulate, întrucât nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală.

XII. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea formulată de Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori, în Dosarul nr. 1.014/112/2019, raportul întocmit de judecătorul-raportor și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, reține următoarele:

În conformitate cu dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală, *„Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că există o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective și asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”*.

În conformitate cu dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală, admisibilitatea unei sesizări formulate în procedura pronunțării unei hotărâri prealabile este condiționată de îndeplinirea, în mod cumulativ, a următoarelor condiții:

— să existe o cauză în curs de judecată, iar instanța care a formulat întrebarea să fie investită cu soluționarea ei în ultimă instanță;

— soluționarea pe fond a cauzei să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce face obiectul sesizării;

— chestiunea de drept supusă analizei să nu fi primit o rezolvare anterioară printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și să nu facă obiectul unui asemenea recurs în curs de soluționare.

În speță nu sunt îndeplinite cumulativ toate cerințele anterior enunțate.

Astfel, este îndeplinită condiția privind existența unei cauze pendinte aflate în curs de judecată în ultimă instanță, Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori fiind investită, în ultimul grad de jurisdicție, cu soluționarea apelurilor declarate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, Serviciul Teritorial Cluj și de către inculpați împotriva unei sentințe pronunțate de Tribunalul Cluj.

De asemenea, sunt îndeplinite și condițiile negative din conținutul art. 475 din Codul de procedură penală, în sensul că asupra chestiunii de drept supuse dezlegării Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

În schimb, condiția vizând consecințele pe care rezolvarea dată chestiunii de drept expuse în încheierea de sesizare este susceptibilă a le avea asupra soluției ce ar putea fi pronunțată în cauză nu este îndeplinită.

În jurisprudența constantă a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept s-a statuat că pentru a fi admisibilă o sesizare este necesar ca „între problema de drept a cărei lămurire se solicită și soluția dată asupra acțiunii penale și/sau civile de către instanța pe rolul căreia se află cauza în ultimul grad de jurisdicție trebuie să existe o relație de dependență, în sensul ca decizia Înaltei Curți, pronunțată în procedura penală, să fie de natură a produce un efect concret asupra conținutului

hotărârii din procesul principal, cerința pertinentei fiind expresia utilității pe care rezolvarea de principiu a chestiunii de drept invocate o are în cadrul soluționării pe fond a litigiului” (Decizia nr. 11 din 2 iunie 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 503 din 7 iulie 2014).

De asemenea, s-a mai statuat că: „această condiție de admisibilitate, prin referirea explicită la soluționarea «pe fond» a cauzei, impune ca dezlegarea chestiunii de drept care formează obiectul sesizării să fie determinantă pentru rezolvarea acțiunii penale sau a acțiunii civile în procesul penal” (Decizia nr. 23 din 6 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 843 din 19 noiembrie 2014).

În același sens sunt și alte hotărâri pronunțate de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, respectiv Decizia nr. 17 din 1 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 691 din 22 septembrie 2014; Decizia nr. 24 din 6 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 823 din 11 noiembrie 2014; Decizia nr. 7 din 17 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 25 mai 2015; Decizia nr. 26 din 29 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 77 din 2 februarie 2016; Decizia nr. 28 din 29 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 912 din 9 decembrie 2015.

În cauza de față se constată că întrebarea prealabilă formulată nu vizează o chestiune de drept care să aibă impact cu privire la fondul litigiului cu care a fost sesizată instanța de apel, respectiv să vizeze modul de soluționare a acțiunii penale în procesul penal.

Această chestiune de drept vizează o problemă care ține de executarea pedepsei, liberarea condiționată fiind distinctă de

modul de soluționare a acțiunii penale în cauză, ulterioară acestui moment procesual.

Mai mult, nu suntem nici în prezența unei reale probleme de drept, în condițiile în care instanța de sesizare solicită interpretarea unui text legal, dar prezintă și rezolvarea problemei prin raportarea corectă la jurisprudența obligatorie a Înaltei Curți de Casație și Justiție, fiind citată în mod amplu Decizia nr. LXX (70)/2007 pronunțată în recurs în interesul legii.

Împrejurarea invocată în încheiere, referitoare la existența unei jurisprudențe diferite la nivelul Secției penale a Curții de Apel Cluj cu privire la această așa-zisă chestiune de drept, nu justifică reținerea caracterului de problemă de drept care să justifice intervenția Înaltei Curți de Casație și Justiție prin intermediul procedurii reglementate de art. 475 și următoarele din Codul de procedură penală, textele legale incidente fiind, pe de o parte clare, iar, pe de altă parte, existând jurisprudență obligatorie care lămurește obiectul sesizării.

Pentru considerentele expuse, constatând că nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate reglementate de art. 475 din Codul de procedură penală, Înalta Curte de Casație și Justiție va respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori, în Dosarul nr. 1.014/112/2019, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 105 alin. (2) din Codul penal, instanța de apel are posibilitatea legală ca, reținând că sunt îndeplinite condițiile de acordare a liberării condiționate în raport cu pedeapsa rezultantă dispusă de prima instanță în urma operațiunilor de contopire între pedeapsa aplicată pentru infracțiunea dedusă judecății și pedepse anterior aplicate pentru infracțiuni concurente prin hotărâri definitive de condamnare, să acorde liberarea condiționată în situația în care instanța de fond nu a examinat o atare posibilitate.”

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 477 din Codul de procedură penală,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori, în Dosarul nr. 1.014/112/2019, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 105 alin. (2) din Codul penal, instanța de apel are posibilitatea legală ca, reținând că sunt îndeplinite condițiile de acordare a liberării condiționate în raport cu pedeapsa rezultantă dispusă de prima instanță în urma operațiunilor de contopire între pedeapsa aplicată pentru infracțiunea dedusă judecății și pedepse anterior aplicate pentru infracțiuni concurente prin hotărâri definitive de condamnare, să acorde liberarea condiționată în situația în care instanța de fond nu a examinat o atare posibilitate.”

Obligatorie de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, potrivit art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 20 martie 2023.

PREȘEDINTELE SECȚIEI PENALE
A ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
judecător **ANDREI CLAUDIU RUS**

Magistrat-asistent,
Costin Cristian Pușcă

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2023 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	2.760	760	275
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	3.280		300
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	4.920		440
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	940		100
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	3.760		340
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	3.500		320
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	1.200		110

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2023 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	65	160	400	960	2.110	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	115	290	730	1.750	3.850	1.150	2.880	7.200	17.280	38.020

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	75	190	480	1.150	2.530	750	1.880	4.700	11.280	24.820
ExpertMO	140	350	880	2.110	4.640	1.400	3.500	8.750	21.000	46.200

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	100 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

* Tarifele anuale se aplică pentru comenzile online efectuate până la 31 ianuarie 2023.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

5 948493 470700